

[Chr. Ernst Christensen.]

Dengang vi ved Krigens Udbrud blev kastet i Fængsel og sad paa den gamle Kaserne i Sønderborg, blev Peter Grau og jeg kaldt op til Pladskommandanten, Dr. Lamotte. Det var vor Kollega fra Amtsraadet og vor gamle Bekendt, der var ikke saa stor Respekt for Pladskommandanten, og vi klagede over, at vi var kastet i Fængsel, for det var der ingen Grund til. Han gik ikke ind paa vor Klage, han svarede med et Spørgsmaal, det er altid det nemmeste. Han sagde: Hvem ønsker De Sejr? Et infamt Spørgsmaal, som man naturligvis ikke havde behov at svare paa; men vi sagde dertil: Vi er overbeviste om, at Danmark vil forblive neutral, Danmark ved, det altid har Tyskland til Nabo, en stor Nabo, som det vil tage Hensyn til.

Det var vort Svar dengang, det kan ogsaa være vort Svar i Dag. Vi ønsker et godt Forhold til Tyskland, og det ærede Medlem ønsker en Forstaaelse mellem Danmark og Tyskland, mellem det tyske Mindretal og det danske Folk dernede. Jeg tvivler i Virkeligheden ikke herom, men een Svale gør jo ingen Sommer. Vi ved, at Dr. Sieverts taler med en anden Tunge nu, end han gjorde for et Par Aar siden, da han og Dr. Pepperkorn førte deres skarpe Angreb mod den danske Grænse, og da den tyske Vælgerforening den 10. April forkastede Diktatet fra Versailles og krævede en ny Afgørelse. Saaledes var Stillingen dengang.

Vi har hørt om tysk Skolepolitikens Former i Aften, og nu lyder Deichgräbers og Dr. Christensens skurrende Røster i danske Øren; de er egnet til at forbitre Forholdet, som vi ønsker saa godt som muligt. Det vil vist være rigtigt, at det tyske Mindretal hos os, delvis ogsaa tyske Førere Syd for Grænsen, det tyske Folk Syd for Grænsen, reviderede deres Metoder, ifald de virkelig ønsker en Forstaaelse med os, en Forstaaelse, som vi for vort Vedkommende ønsker.

Kristen Amby: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen var i Dag, som vel naturligt var, igen inde paa sine forfatningspolitiske og demokratiske Betragtninger. Hans Anskuelse er den, at det staa saare slet til med Demokratiets Sag her i Landet, saa længe der er et andet Flertal i det andet Ting end i dette Ting, saa længe der er den Mulighed, at et Mindretal ved at have Magtindflydelse i det andet Ting kan gøre sig gældende i Forfatningen, saadan som Mindretallet i dette Ting gør i

Dag. Hans Betragtning, det ved vi fra tidligere Lejligheder, er tilsyneladende den meget simple, at Flertallets Vilje skal eo ipso være Lov i Landet.

Denne Betragtning sammenholdt med Indenrigsministerens stadige Raab om et handlekraftigt Demokrati, om et Demokrati med den hele Magt uden Hemninger, faar en virkelig Demokrat til at faa nogle underlige Forestillinger om de samme Mænds paastaaede Modsætning til Nazismen. For hvad er Nazismen efter sit Væsen, efter sit Ophav og efter sit Navn? Et rent Flertalsdiktatur. Men efter det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Sprogbrug skulde det altsaa kaldes et ret Demokrati, det eneste rette Demokrati. Der er nemlig Forholdet dette, at Flertallets — og ingen vil bestride, at det er et Flertal —, Flertallets Vilje ubestridt er Lov i alle Spørgsmaal, materielle og aandelige. Jeg ved nok, at det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen vil tage nogen Reservation i Dag paa det aandelige Livs Omraade, men det vil sikkert vise sig, at hvis hans Anskuelser vinder Hævd, at Flertallet paa en Række konkrete og materielle Omraader ubestridt kan handle uden Hensyn til Mindretallets Interesser og Rettigheder, det er tilstedeligt, saa varer det saamænd heller ikke saa længe, inden man hitter ud af, at naar Flertallet har en aandelig Indstilling, maa Mindretallet ogsaa værsgod følge den. Det er i hvert Fald en meget nærliggende Fare.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen har netop i Dag igen vedrørende et rent praktisk Spørgsmaal givet et udmærket Bevis for, hvad hans Flertalsdemokrati vilde medføre. Han siger med Hensyn til et Spørgsmaal af afgørende Betydning, men et praktisk Spørgsmaal som Kornspørgsmaalet: Det er kun et lille Mindretal, der vil have Gavn af en højere Kornpris, Flertallet skal betale mere for Kornet, det vil ingen Gavn have af det. Altsaa — det er hans Ræsonnement —, altsaa er det urimeligt at lave en Kornordning. Ja, det er det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens rette demokratiske Betragtning, at naar blot et Flertal og helst naturligvis et stort Flertal har Gavn af en Ordning, er det ligeegyldigt, om den er ret og billig. Naar det danske Samfund i Dag gennem sin Lovgivning bestemmer, at et stort Flertal af Landmænd ved Opfodring af Svin kan faa en meget høj Pris for deres Produkter, er det vel ubilligt at forlange, at et nok saa lille Antals berettigede Interesser — et Antal, der stemmemæssigt er uden no-